

TRÔNG MÊ LINH

Kịch thơ 4 màn

Sơ lược :

Trung Trắc và Trung Nhị là con gái của quan Lạc tướng huyện Mê Linh và bà Man Thiện, tư chất thông minh, nhân hậu, đầy lòng yêu dân, yêu nước.

Năm 34, nhà Hán cử Tô Định sang làm Thái thú quận Giao Chỉ. Tô Định tham lam, tàn ác, bắt dân lên rừng tìm ngà voi, xuống biển mò ngọc trai, lòng người oán hận. Thi Sách lúc bấy giờ là lệnh huyện Châu Diên, con trai quan Lạc tướng và là chồng bà Trung Trắc đã nhiều lần khuyên can Tô Định. Tô Định không nghe, bắt Thi Sách giết đi. (năm 39)

Tô Định ngày càng tàn bạo và dân chúng ngày càng cơ cực lầm than. Trung Trắc quyết trả thù nhà, nợ nước. Năm 40, Bà cùng em gái là Trung Nhị dấy binh khởi nghĩa. Dân chúng khắp nơi hưởng ứng theo hai bà đánh quân Nam Hán. Tô Định thua phải chạy về Tàu. Hai bà lấy được 65 thành ở Lĩnh Nam và lên ngôi vua, xưng là Trưng Nữ Vương, đóng đô ở Mê Linh dựng nền độc lập, tự chủ cho nước nhà

TRÔNG MÊ LINH

Kịch thơ - Màn 1/4 (hai cảnh)

Cảnh 1

Màn mở. Tên lính Tàu cầm roi đứng chờ. Từ trong hậu trường tiến ra, người vợ trẻ thồn thức khóc, tay ôm đứa con mới sanh bước bên chồng. Người chồng bịn rịn đặt tay lên vai vợ ái ngại:

**- Minh mới sanh hãy còn non yếu quá
Tôi đi thế này lòng chẳng được yên
Nếu có chuyện gì tôi chẳng ở bên
Mà giúp đỡ những khi mình cần đến**

Tên lính Tàu giơ roi hồng hách:

**- Đừng vẽ chuyện, có chi mà bịn rịn
Ta đã chờ mi lâu quá, biết không
Còn chị kia, sao cứ bám theo chồng**

*Lệnh quan đây, ta phải làm xong việc
Chớ chống lại, roi này ta đánh chết
Chẳng tha ai, công việc tính đầu người
Ở quận này ai cũng phải đi thôi
Vợ đẻ, ở nhà, ai làm việc hộ ?
Gái cũng như trai, sanh rồi, việc nó
Nó đẻ, nó nuôi, mi biết cái gì ?*

Người chồng nhìn vợ, thương cảm:

*- Tội nghiệp vợ tôi yếu đuối, nhu mì
Mồ côi mẹ cha, không anh không chị
Đứa con đầu lòng hãy còn bé tí
Không bà con ai chia sẻ đỡ đần
Tôi đi rồi mưa nắng có một thân
Nhà lại quá nghèo chạy ăn từng bữa ...*

Tên lính Tàu bực mình giơ roi quất vào mặt, vào đầu người chồng và quát :

- Muốn sống đi mau. Câm... Đừng nói nữa ...

Người chồng một tay đỡ đòn, một tay vớ về phía đứa con:

*- Tội nghiệp con tôi đêm ngày thiếu sữa
Thương quá nhưng cha chẳng thể làm gì*

Thấy tên lính Tàu giơ roi định đánh thêm chồng, người vợ hoảng hốt vừa khóc vừa đưa một tay xoa:

*- Thôi mình ơi, kìa... nó đánh...đi đi ...
Trời đã sinh voi rồi trời sinh cỏ
Chỉ tội cho con mới sanh, còn nhỏ
Chúng bắt cha đi chẳng hẹn ngày về
Em ẵm con về ...mình hãy đi đi
Kẻ chúng đánh mình, lòng em tan nát ...*

Người vợ bồng con lui vào hậu trường. Người chồng hét lên uất ức:

*- Trời hỡi trời ...lũ người sao tàn ác
Cha đi rồi, con sống sẽ ra sao
Mình cố nuôi con, ráng khoẻ lên nào*

Cố chống chọi chờ tôi về mình nhé !

Tên lính Tàu dữ dằn hăm dọa nắm cổ áo kéo người chồng vào hậu trường.

Cảnh 2

Một nhóm 5,6 người dân VN, quần áo rách rưới, xốc xếch, mệt mỏi tiến ra, một em nhỏ độ 8, 9 tuổi đứng lại, níu tay mẹ than:

***- Mẹ ơi mẹ, hai chân con đã mỏi
Và hai tay đau nhức quá đi thôi
(em xòe hai tay trước mặt)
Này, mẹ xem, đá biển cắt tay rồi
Con đau quá và mẹ ơi, đói lắm!***

Đám người dừng chân, nhìn về phía hai mẹ con ái ngại. Người mẹ một tay cầm tay con, một tay ôm vai cậu bé như vỗ về, rồi nhìn đoàn người nói như phân trần:

***- Các bác xem, cháu tuổi vừa lên tám
Không được học hành mà phải mò trai
Theo mẹ long đong, khổ khổ miệt mài
Mà còn bị những ngọn roi tàn bạo ...***

Rồi bà ôm lấy con:

***- Tội nghiệp con tôi đói cơm rách áo
Bởi quân Tàu tàn ác, lũ không tim
Đày đọa dân ta bầy nổi ba chìm
Xô nước Việt vào oán hờn căm phẫn
Nhìn con khổ, lòng mẹ đau vô tận
Thương con vô cùng nước mắt mẹ rơi
Ráng đi con, thêm chút nữa con ơi
Rồi mẹ sẽ nấu cho con chén cháo***

Một ông lão trong nhóm lên tiếng:

***- Chúng, bọn Tàu ô, tâm chồn dạ cáo
Ác độc, bắt lương, tàn nhẫn quá trời
Bắt lên rừng tìm báu vật ngà voi
Và xuống biển mò ngọc trai dâng chúng
Tôi, trọng tuổi còn bao đâu sức lực***

***Mà bạo tàn chúng cũng bắt tôi đi
Lúc biển sóng to, không kiếm được gì
Chúng đánh đập, cho rằng tôi biếng nhác !***

Một người phụ nữ trong bọn chen vào:

***- Tên Thái thú thật dã man, tàn ác
Làm cho đời dân Việt quá điêu linh
Như cháu, con thơ, góa bụa một mình
Chúng cũng bắt, không thương tình lũ trẻ
Con cháu ở nhà giao cho bà mẹ
Mẹ cháu già nua, đau ốm tối ngày
Lo cho mình bà đã yếu đôi tay
Mà nay phải chăm thêm đàn cháu bé***

Cô nhìn lên trời rồi bất thần quay lại phía sau vẻ lo lắng:

***- Thôi ta đi kéo bóng chiều đã xế
Chúng đến kìa, tay chúng vẫn cầm roi
Chạy mau đi kéo chúng đánh ta thôi
Quân tàn ác biết chi là thương xót !***

Một đám quân Tàu ồn ào đi tới, tay quơ roi quất vào đám người VN đang đi dần vào hậu trường. Tên Thái thú Tô Định tay cầm bình rượu đưa lên miệng, ngửa cổ tu giọt rượu cuối cùng rồi dùng tay áo chùi miệng, tay kia cầm roi nhịp nhịp theo hướng đám người VN vừa chạy trốn, đầu gục gặc, chân ngã nghiêng xiêu đổ, giọng lè nhè:

***- Đánh ! Bay đánh ! Không để cho chúng lọt
Ngà voi đâu ? ngọc quý của ta đâu ?***

Hắn lại đưa bình rượu lên miệng, nhận ra hết rượu, hắn cầm bình rượu đưa lên ngang tai lắc lắc, khi biết chắc không còn rượu hắn nhăn mặt, quăng bình đi, tay cầm roi ngã nghiêng quất vào không khí:

***- Rượu hết rồi, tì nữ, hãy dâng mau !
Phải có rượu. Rượu làm ta hứng thú ...
Rượu, gái, quyền uy ở trong vũ trụ
Và bạc vàng châu báu phải về ta
Ngọc quý, ngà voi bay kiếm cho ra
Bắt chúng nó, từng đầu người, dâng nạp !***

Hai tên Tàu khệ nệ bụng cặp ngà voi ra đặt trước mặt tên Thái thú, một tên cát giọng xun xoe tôn nịnh:

**- Bẩm đại quan, đây cặp ngà thượng hạng
Không dấu trầy, vết nứt, đẹp vô song
Mời đại quan xem... ngài sẽ vui lòng
Nộp đúng hạn kỳ, không sai một phút
Chúng tôi phải suốt đêm ngày hối thúc
Cả tháng trời mới có đây, xin dâng !**

Tên Thái thú cúi xuống xem xét rồi vỗ nhẹ vào cặp ngà voi cười sảng khoái:

**- Ha Ha Ha...Ha...Ha ...
Ồ, cặp ngà voi quả đẹp tuyệt trần
Không tí vết ...ì, ta vừa ý lắm !
Còn ngọc trai phải to, màu phải trắng
Và phải tròn như thể những viên bi
Mỗi đĩa năm cân, than thở điều gì
Roi thiên quốc cứ quất lên đầu chúng ...**

Tên lính Tàu tay nhip roi, nói nịnh:

**- Bẩm đại quan, thưa, đại quan nói đúng
Đập chúng như, ngà ngọc phải lòi ra !!!
Nếu chúng cứng đầu ta sẽ không tha
Như quan đã chém đầu tên Thi Sách
Roi này đây, giờ cao là thượng cách
Da thịt nào không nát dưới roi ta ?!**

Ha Ha Ha Ha...

Một người con gái ăn mặc diêm dúa, hai tay bung bình rượu đến trước mặt Tô Định miệng cười, mắt liếc:

**- Thưa đại quan, bình rượu ngát hương hoa
Tiện thiếp xin mời đại quan thưởng thức ...**

Tô Định nhìn cô gái gật đầu tỏ vẻ vừa ý, hấn đưa roi cho tên tàu đứng cạnh, một tay kéo người con gái lại gần rồi ôm ngang mình cô ta, một tay đón lấy bình rượu đưa ngay lên miệng tu rồi cười man rợ.

Màn hạ cùng tiếng cười của Tô Định và tiếng reo hò phụ họa của quân Tàu.

TRỐNG MÊ LINH

Màn 2 / 4

Màn mở. Cảnh hoa viên đêm trăng nhạt, hoa lá như thiếp ngủ dưới trăng. Ở góc vườn, một bộ bàn ghế đơn sơ, cô tịch. Trưng Trắc đứng dưới một giàn hoa, đưa mắt nhìn quanh buồn bã rồi cất giọng xót xa:

*- Đau xót quá, tâm hồn ta tê tái
Hỡi quê hương yêu dấu của ta ơi
Nghe dân than ta đau khổ từng lời
Gươm chính khí mong trừ quân bạo tặc
Mộng chưa đạt cuộc an bình xã tắc
Thù nhà thêm nặng trái tim ta
Hỡi hồn thiêng tổ quốc, sơn hà
Xin phù hộ cho hoàn thành đại cuộc
Xin giúp ta thêm kiên cường, đảm lược
Đập tan bầy tàn bạo, cứu non sông*

Bà ngược mắt nhìn lên bầu trời mênh mông, hai tay chấp trước ngực:

*- Chàng ơi tình nghĩa vợ chồng
Bao năm gắn bó mặn nồng đôi ta
Đã cùng nguyện với sơn hà
Đuổi quân xâm lược, giữ nhà, cứu dân
Én đang vẫy gọi mùa xuân
Đuốc thiêng đang đợi lửa thần khai hoa
Kiếm cung vừa mới xông pha
Giặc kia đã rẽ chia ta muôn trùng
Tiếc chàng, một đấng anh hùng
Ngậm ngùi thương mộng kiếm cung bể bàng
Chàng nay ở dưới suối vàng
Lòng chưa vui chuyện giang san nước nhà
Thiếp xin tiếp bước đường xa
Thù nhà thiếp liệu, sơn hà thiếp lo
Trên đường quang phục cam go
Hồn thiêng chàng hãy giúp cho đạt thành
Trước bầy Hán tặc vượt nanh
Thành hay bại cũng thơm danh liễu đào*

Bà bước thêm vài bước đến bên một chậu hoa, đưa mắt ưu tư nhìn cảnh vật một giây rồi thở dài, đưa tay nâng nhẹ chùm hoa, nhẹ lắc đầu ai oán:

**- Vàng trắng lạnh chiếu lên chùm hoa nhỏ
In xuống thêm một bóng quá cô đơn
Trăng hỡi, tìm ta sôi sục cảm hờn
Và hoa hỡi, lòng ta đau đón lắm...**

Trung Trắc ngửa hai bàn tay đưa ra và ngược nhìn trời cao :

**- Trăng vẫn long lanh tỏa vàng sợi thắm
Hoa vẫn xinh tươi nở những nụ đào
Nhưng quê hương này đen tối làm sao
Trăng không đẹp, hoa nhạt nhoà hương sắc
Tất cả tan hoang trong bàn tay giặc
Dân tộc tang thương, tổ quốc đau vùi
Khắp nước làm than tôi mọi kiếp người
Hạnh phúc ảm no chỉ là ảo mộng
Ta sẽ vì quê diệt quân tàn độc
Và vì chàng, làm rạng gái Mê Linh**

Trung Nhị trong võ phục tiến ra tay cầm chiếc áo choàng, nhẹ nhàng choàng lên vai Trung Trắc rồi cầm tay chị với tất cả thương yêu:

**- Ô...chị ở đây vắng vẻ một mình
Em tìm chị thư phòng mà không thấy
Sương đã xuống, trời bắt đầu lạnh đấy
Chị uống trà không, em sẽ đem ra**

Trung Trắc nhẹ khoát tay từ chối. Trung Nhị chỉ chiếc bàn:

**- Hay ta ngồi kia một chút chị nha
Một dịp tốt chị em mình tâm sự**

Trung Trắc gật nhẹ rồi cùng Trung Nhị song song tiến lại phía chiếc bàn. Chờ Trung Trắc an vị, Trung Nhị cầm tay chị ân cần:

**- Em thấy chị suốt ngày đêm tư lự
Thương chị nhiều em ray rứt làm sao
Chị em ta cùng chia giọt máu đào
Em muốn cùng chia đau thương hận tử**

Trung Trắc nhìn em gái, bà ve vuốt bàn tay em, mỉm cười, tâm sự:

*- Chị cảm ơn em... những lời an ủi
Nhu nắng xuân tươi ấm cội mai vàng
Đúng, chị buồn vì dân tộc giang san
Đang chìm đắm bởi giặc Tàu xâm lược
Tô Định dã man, tham tàn, bạo ngược
Đày đọa dân mình khổ quá em ơi
Giành với thú rừng từng chiếc ngà voi
Tranh với kinh ngư những viên ngọc biển
Chị cảm hận và xót xa thương tiếc
Đức lang quân chết thảm bởi quân thù
Chúng không màng lời phân giải ôn nhu
Còn tàn nhẫn giết đi người yêu nước
Chị em ta dòng anh thư đảm lược
Yêu quê hương nào kém bậc anh hùng
Chị mong em cùng rửa mối thù chung
Đứng với chị ta dựng cờ khởi nghĩa
Ta sẽ chọn nơi này làm khởi địa
Ngân tiếng vàng muôn thuở Trống Mê Linh*

Trung Nhị nhiệt thành:

*- Cứu nước chị ơi, là bổn phận mình
Bên cạnh chị, em xin cùng góp sức*

Trung Nhị đứng lên với hào khí một dũng tướng :

*- Nhìn dân tộc bị quân Tàu áp bức
Hận thù này em đâu thể làm ngơ
Nhìn chị đau, lòng em nát từng giờ
Nên vẫn đợi một ngày vung kiếm báu
Em đã quyết và sẵn sàng chiến đấu
Không ngại nguy nan vì nước vì dân
Bên chị em mình, còn có Lê Chân
Có Thánh Thiên và Thục Nương hiệp lực*

Trung Trắc gật đầu:

- Em nói phải, họ, những người tâm phúc

Trung Nhị cười với chị và đưa tay về phía cổng hoa viên:

**- Lê Chân ngoài kia, chị muốn vời vào ?
Nhân tiện, xem nàng tỏ ý ra sao...**

Trung Trắc gật đầu:

- Ô, rất tốt, mời Lê Chân gặp chị

Trung Nhị nhanh nhẹn đi ra phía cổng hoa viên. Trung Trắc đứng lên theo sau em vài bước rồi đứng nhìn theo gật đầu hài lòng nhưng vẫn mang vẻ trầm tư suy nghĩ. Chợt nhìn thấy chùm hoa, bà đưa tay nâng niu nhẹ nhàng.

Lê Chân cũng trong võ phục theo Trung Nhị bước vào và chấp tay thi lễ. Trung Trắc nhìn Lê Chân mỉm cười và đưa tay chào đón:

**- Em đây ư ? ôi, một đêm tuyệt mỹ
Ta có điều này muốn hỏi Lê Chân
Tô Định tham tàn, bức hiếp muôn dân
Khắp trong nước, oán hờn vang sông núi
Chúng ta ngồi yên nhìn đời hận tử
Hay đứng lên để cứu nước dân nhà
Mà đứng lên thì dân có cùng ta
Quyết chiến đấu để dành quyền tự chủ
Hay sợ hãi mà cầu sinh úy tử
Em thấy thế nào nói hết ta nghe ...**

Lê Chân chấp tay cung kính trả lời:

**- Thừa Nương Nương tin khắp nẻo đưa về
Thì Tô Định làm muôn lòng ai oán
Phổ thị ghênh ngang giặc Tàu nhiều loạn
Vơ vét bạc tiền, đánh giết lương dân
Chôn thôn quê càng khổ sở bội phần
Sưu thuế nặng và người thành nô dịch
Dân chỉ biết cúi đầu mà tuân lệnh
Bởi không tuân mất mạng đã bao người
Tình cảnh này ta phải cứu dân thôi
Phải đứng dậy diệt trừ quân bạo ngược**

*Ta phải lấy về chủ quyền đất nước
Nước của ta, Tàu phải rút về Tàu
Thưa Nương Nương, dân đã quá hờn đau
Nước đã đầy và bờ thì sắp vỡ
Họ đang mong một bình minh rạng rỡ
Và sẵn lòng góp sức cứu non sông*

Trung Nhị gật đầu:

*- Tốt,
Vì lòng dân là sức mạnh vô song
Một xúc tác tuyệt vời trong chiến đấu
Dân đã đau thương vì bầy thảo khấu
Đã triển miên trong nô lệ đọa đày
Họ đang mong liên kết những bàn tay
Cuộc cách mạng họ cần người lãnh đạo
Phải giúp họ đứng lên đòi cơm áo
Đòi tự do hạnh phúc của con người
Hợp với lòng dân là thuận ý trời
Việc làm phải thì muôn dân sẽ phục*

Lê Chân:

*- Ta kêu gọi toàn dân ta hiệp lực
Đứng dưới cờ nương tử chống xâm lăng
Thì gian tham, bạo lực phải san bằng
Nước sẽ thoát cảnh giặc Tàu cai trị
Vũ khí thô sơ nhưng ta quyết chí
Mộ quân binh khắp nước kể từ nay
Thanh nữ thanh niên tập luyện đêm ngày
Niên thiếu, cụ già giữ kho lương thực
Phải chịu đựng một thời gian cơ cực
Có gian nan thắng lợi mới hào hùng ...*

Trung Nhị gật đầu đồng ý:

*Đúng ...
Mới tự hào nhìn đất nước non sông
Và hãnh diện chen vai cùng thế giới
Đã đến lúc dân tộc mình quật khởi
Dự trình kia ta cứ thế tiến hành*

*Tô Định tuy rằng lắm vượt nhiều nanh
Nhưng đấm đười trong bạc tiền sắc dục
Trên xuống dưới chỉ ngày đêm ra sức
Ăn cho ngon và vợ vét cho đầy
Ta thấy thành công nắm ở trong tay
Nếu ta có dân, có lòng, có chí.*

Trung Trắc cầm tay Lê Chân và Trung Nhị vui mừng:

*- Ôi, các em nói những lời chí lý
Xin cảm ơn Trời đã cứu dân ta
Bắt đầu mau, nối kết khắp sơn hà
Mọi tầng lớp, những nhân tài hào kiệt
Bọn xâm lăng sẽ ôm nhau mà chết
Cho ngày tàn của một lũ vô lương
Dân Việt rồi đây lấy lại quê hương
Và sống an bình tự do hạnh phúc ...
Lấy chính nghĩa ta đập tan bạo lực
Đòi chủ quyền, đòi sông núi, quê hương
Nào có nề chi dấn bước sa trường
Vì hận nước, thù nhà ta quyết chiến !*

Trung Nhị và Lê Chân đồng thanh: Quyết chiến !!! Quyết chiến !!!

Màn hạ.
Hết màn hai

TRÔNG MÊ LINH

Màn 3/4

Màn mở. Cảnh một quán nước chè tươi dưới gốc cây cổ thụ cạnh bên đò. Cô hàng nước tên Thắm mặc áo tứ thân màu nâu non, yếm thắm, chít khăn đen mỏ quạ đang cầm khăn lau bàn. Quán nước của cô gồm cái bàn và dăm cái ghế đặt quanh. Trên bàn có mấy cái bát sành, một ấm chè tươi và một cái điều cày. Hai người khách bước vào quán, cô hàng đon đả:

*- Mời bác Cả, bác Tư vào xơi nước
Khá lâu rồi hai bác chẳng ghé qua
Nước chè hôm nay ngon tuyệt bác à
Xanh mát mắt và mùi thơm dịu lắm*

Bác Cả và bác Tư bước vào quán, ngồi xuống ghế, bác Cả nhìn cô hàng nước:

*- Hàng quán thế nào, khá không cô Thắm
Mấy tháng nay tôi bận phải đi phu
Chúng bắt tôi vào rừng núi thâm u
Để kiếm gà voi đem về dâng chúng
Trông mẹ nó được ở nhà làm lụng
Trồng cấy, tát đìa, rau quả nuôi con*

Bác Cả quay sang bác Tư như phân trần. Bác Tư vừa lắng nghe vừa tay thò vào túi lấy gói thuốc Lào ra vè tròn rồi cẩn thận cho vào cái điều cày. Bác Cả vẫn bùi ngùi tâm sự:

*Có đâu ngờ bị chúng bắt đi luôn
Và nó bắt mò ngọc trai dưới biển
Tôi về nhà thấy thằng Bờ con Bền
Lem luốc gầy còm tội quá đi thôi*

Bác quay lại cô Thắm:

*Cho chúng tôi hai bát nước cô ơi...
Nắng... khát quá ...*

Trong khi cô Thắm rót nước cho khách thì bác Tư thông thả châm lửa vào mỗi thuốc Lào rồi rít một hơi dài.

Cô Thắm đặt hai bát nước lên bàn:

*- ... Xin mời hai bác ạ
Chè hôm qua mới hái ở trên nương*

Rồi nhìn thật nhanh ra ngoài nắng, cô cười:

*Vâng, bữa nay giời nắng, nóng lạ thường
Thế còn bác Tư sao không ghé quán ...?*

Bác Cả cầm bát nước đưa lên miệng. Bác Tư ngửa cổ nhả khói xong, đặt cái điều cày lại chỗ cũ, chiêu ngậm nước chè tươi rồi thông thả trả lời cô Thẩm:

*- Nước chè ngon ... À, vì tôi gặp nạn
Chuyến đi rừng tôi bị ngã xung chân
Chẳng kiếm được gì nên lủ bắt nhân
Đánh một trận, nhốt tôi hai tuần lễ
Ruộng không tưới, về, lúa non khô rế
Cuộc sống gì đen tối cả bình minh !*

Quay sang bác Cả, bác Tư nhỏ giọng:

*- Nay, bác có nghe ở huyện Mê Linh
Nhị vị Trưng Nương phát cờ khởi nghĩa
Đất Mê Linh sẽ là nơi khởi địa
Dấy hùng binh đánh đuổi bọn tham tàn
Vận nước đến ngày thoát cảnh lầm than
Nên xuất hiện những anh hùng cứu nước
Theo tin mật mà tôi vừa nghe được
Thì Hai Bà đang triệu tập quân binh
Quận huyện các nơi tôi thấy dân mình
Nô nức lắm đi tòng quân dẹp giặc*

Bác Cả gật đầu hưởng ứng:

*- Thế hả bác? tôi nghe nhưng không chắc
Và chẳng rõ ràng như bác nói đâu
Như thế là bao năm tháng nguyện cầu
Chuyện đã đến như lòng dân mơ ước
Dân Việt ta với tình yêu đất nước
Thì sẽ vì nghĩa cả đứng lên thôi
Kìa, trông Mê Linh giục giữ muôn người*

Bác Cả khom một bàn tay đưa lên tai nghe ngóng. Ba tiếng trống vang lên, tiếng loa rõ dần.

Tiếng loa:

- Nghe đây ...Nghe đây ...

Thái thú Tô Định là người tàn ác, đày đọa dân ta thật là khổ sở, bắt lên rừng tìm ngựa voi, xuống biển mò ngọc trai, đã thế còn sưu cao thuế nặng làm dân tình ai oán.

Thấy dân cơ cực khốn cùng, Trưng Trắc, con gái quan Lạc Tướng ở huyện Mê Linh quyết tiếp nối hoài bão của chồng là Thi Sách, bà cùng em là Trưng Nhị phát cờ khởi nghĩa chống quân xâm lược, cứu dân khỏi chốn lầm than, giành lại nền tự chủ nước nhà.

Toàn dân nước Việt, già trẻ gái trai hãy lên đường tòng quân theo nhị vị Trưng Nương mà thi hành nghĩa cả, trước là giành lại đời sống tự do no ấm cho bản thân và gia đình của mình, sau là dựng lại nền độc lập, tự chủ cho dân cho nước. ... nghe đây ...nghe đây ...

Ba tiếng trống vang lên sau tiếng loa.

Một thanh niên trong võ phục và một thư sinh áo dài khăn đóng bước nhanh vào quán. Hai người trẻ tuổi chấp tay chào mọi người. Bác Tư mau mắn:

***- Chào hai cậu đi đâu mà vội thế
Có nghe gì từ loa gọi đấy không ?***

Chàng thư sinh lễ phép:

***- Thưa chúng cháu đây đã quyết một lòng
Hiến thân mọn tài hèn cho tổ quốc
Dân khổ thế, mình ngồi yên sao được
Phải góp tay vào công cuộc đấu tranh
Để đứng lên đòi quyền sống cho mình
Đòi chính nghĩa chủ quyền cho dân tộc***

Chàng quay sang chỉ vào người bạn mặc võ phục và tiếp:

***- Thưa, bạn cháu đã tạm ngưng việc học
Gác bút nghiên, luyện tập để đăng trình
Nếu ta không giữ được nước của mình
Thì còn giữ được gì cho ta nữa !
Quân Hán tàn hung giết người cướp của
Chúng ngang tàng hống hách giữa quê ta***

***Khấp chốn, lương dân từ trẻ đến già
Phục vụ chúng trong phận hèn nô dịch
Ta đuổi giặc, trừ luôn loài phản nghịch
Những kẻ wơn hèn lạy giặc cầu vinh...***

Người thanh niên mặc võ phục nói lời:

***- Thừa bác dân ta đã đủ bất bình
Như thủy triều dâng, như bờ nước vỡ
Như ngọn hỏa sơn bùng bùng phun lửa
Đã mày râu, không thể thản nhiên nhìn
Khi thấy liễu bờ mà óc mà tim
Mang chí lớn của những trang hào kiệt
Thì mộng tang bồng thì bầu nhiệt huyết
Ta hãy đem mà dựng lại sơn hà
Giang sơn này là sông núi của ta
Không ai được đến đây mà xâm phạm***

Cô Thắm gật đầu đồng ý:

***- Vâng, rất đúng khi gặp cơn quốc nạn
Gái như trai ta phải góp tay mình
Nghe tiếng loa truyền cứu nước, cầu bình
Thiếp xin được đầu quân đi diệt giặc
Tiếng trống Mê Linh, nổi hờn Trưng Trắc
Kiếm cung kia đâu chỉ bậc râu mày
Xin hiến quê hương trọn trái tim này
Thắm đã quyết, vậy thưa, còn hai bác ?***

Trong hậu trường tiếng trống lại trỗi lên. Bác Cả và bác Tư nhìn nhau. Bác Tư đứng lên, nắm tay vung cao:

***- Tôi cũng thế, xin tòng quân dẹp giặc
Nước điều linh thì nhà có yên gì***

Bác Tư đưa tay kéo bác Cả đứng lên:

***- Kìa, ông anh, còn do dự điều chi
Cả cô Thắm còn hiên ngang vùng dậy
Ta, chú bác phải đứng cùng họ đấy
Dưới ngọn cờ chính nghĩa quyết xông pha***

*Trước nợ non sông sau trả hận nhà
Nếu ta chẳng, giặc cùm đầu ta mãi*

Bác Cả gặt đầu giờ tay đồng ý:

*- Bác nói đúng. Hãy vượt qua sợ hãi
Để nói lên mơ ước tự tìm người
Trồng cây nào thì gặt quả ấy thôi
Kẻ gieo gió thì gặt về bão tố
Giặc sẽ nát bởi muôn dòng thịnh nộ
Bởi tinh thần bất khuất của dân ta*

Cô Thắm:

- Anh em ơi, ta quyết chí xông pha

Võ sĩ:

- Cờ đại nghĩa sẽ huy hoàng sông núi

Thư sinh:

- Ta tiến lên cùng Mê Linh trống nổi

Bác Tư:

- Mang máu hồng tim thắm dựng xây quê

Đồng thanh:

*- Ta đi thôi, lòng giữ vững câu thề
Cuộc khởi nghĩa sẽ huy hoàng chiến thắng ...*

Tiếng vọng từ hậu trường:

chiến thắng chiến thắng ...chiến thắng ...

Tiếng trống nổi lên và màn từ từ hạ xuống ...

Hết màn 3

TRÔNG MÊ LINH

Màn 4/4

Màn mở. Trong tiếng trống thúc quân của Hai Bà, một nhóm quân Tàu 5, 7 tên tả tơi giáp áo, tên cầm gươm, tên cầm gậy, tên tay không vừa chạy vừa khóc la ối ối. Một tên té xấp, đưa tay ôm lấy chân tên bên cạnh làm tên này dừng lại. Cả bọn đứng nghỉ mệt, thở dốc. Một tên than:

*- Hày, có biết ngô nào đâu mà chạy ...
Chúng đánh mạnh ghê, tứ phía, tôi bời
Cái lầy đây có lẽ tại ông chời
Ông phạt bọn mình sang đây tàn phá...
Ngày hôm lay ngô bị sao quả tạ
Chỉ chạy thôi mà gãy mất cái giò
Cũng tại ông chời ông chẳng phù cho
Hán quốc, thiên triều mới thua tôi tả*

Một tên mắng:

*- Miệng mồm muối, nị lói chi mà lạ
Mình dân thiên triều, chúng bọn Nam Man
Mình sang đây thì mình phải làm quan
Còn bọn chúng là bầy tôi, nô dịch
Lỗi là tại quan của ta, Tô Định
Chẳng đề phòng bọn nó nổi lên thôi
(giọng hoảng hốt)
Chạy mau đi, chúng đến ...chết cha dzôi ...*

Quân Hai Bà tràn đến. Quân Tàu cầm cự để tìm lối thoát. Trận xáp chiến xảy ra giữa hai bên. Một tên lính Tàu bị thương ôm tay gào:

*- Ông chời ơi, quân chúng sao dững mãnh
Gươm bén ghê, nó chém trúng tay tôi
Vết chém làm tôi đau thấy ông chời
(khóc và xua tay...)
Đừng đánh nữa, ngô hàng vô điều kiện
Máu chảy rồi nè ngô chưa muốn chết
Chạy lối nào, chỉ ngô chạy mau đi*

Một tên lính Tàu kéo tay hắn chỉ lối chạy:

**- Chạy lối này mau, đừng đó làm chi
Hay nì muốn bị chúng xin tí huyết ?**

Tên kia lắc đầu rồi chạy theo đồng bọn. Quân ta đuổi theo vào hậu trường.

Một đám bại quân khác đang trên đường tẩu thoát tiến ra sân khấu, có tên bị thương được đồng bọn cõng theo, có tên khóc la ồm tỏi. Cả bọn mệt, đứng lại thở. Tên đầu toán ra lệnh:

**- Chạy...
Chạy mau nữa ta mới hòng thoát chết
Ta nghĩ u ? chúng tới chém bay đầu
(tay chỉ vào trong hậu trường)
Chạy cho nhanh, hướng ấy, lối về Tàu
Đường chỉ độ hơn ngàn là biên giới
Qua biên giới thì ta không phải vội
Sẽ được nghỉ ngơi, ăn uống, thuốc men
Nhưng bây giờ thì phải cố đi nhen
Ai trái lệnh là mất đầu, chém bỏ
Lệnh trên thế, nghe rõ chưa ???**

Đám bại binh đồng thanh:

- Nghe rõ !!!

Đám bại binh chưa kịp chạy thì quân Hai Bà, nữ tướng Lê Chân, Thục Nương và một số nghĩa quân đuổi kịp. Thục Nương vung gươm hét:

**- Giặc ác đây rồi... đánh toi bọn nó
Không để một tên chạy thoát về Tàu
Bay đừng mong thoát khỏi chốn này đâu
Đón lưỡi kiếm của ta, loài sâu bọ!**

Thục Nương vung gươm đánh với tên đầu bọn trong khi nghĩa quân đánh xáp lá cà với đám tàn quân. Sau vài đường gươm, Thục Nương giết chết tên giặc Hán. Bọn giặc thấy tên đầu đảng chết, sợ quá, hè nhau khiêng xác chạy đi. Thục Nương chỉ tay về phía giặc thúc quân đuổi theo:

**- Nghĩa quân mau hãy đuổi theo bọn nó
Vung gươm thiêng cho giặc phải toi bờ
Để chúng không còn ôm mộng làm trời
Trên nước Việt mà tác oai tác quái !**

Lê Chân đưa tay ngăn:

**- Con đường ấy lối mòn lên biên ải
Lắm suối nhiều đèo rất đổi gian nguy
Ta đến nơi chúng đã vượt biên thù
Quân ta mệt, công trình kia rất uổng
Chúng chạy về Tàu, thôi, ta trở xuống
Cùng nghĩa quân chờ lệnh mới, thi hành
Cuộc chiến sắp tàn, núi biếc sông xanh
Sẽ vang trống Mê Linh mừng chiến thắng ..**

Thục Nương gật đầu đồng ý:

**- Có lý lắm, đường về bao dặm thẳng
Thôi, ta đi tung vó ngựa sa trường
Đem tuổi xanh mộng biếc đắp quê hương
Cho thỏa chí anh thư dòng hào kiệt**

Một nữ nghĩa quân vung kiếm:

**- Thừa, đúng thế, vì ta nòi giống Việt
Nên rất hào hùng, gái cũng như trai
Bất khuất đường gươm dũng cảm, anh tài
Yêu dân nước quyết xây nền tự chủ**

Tiếng trống nổi lên, Lê Chân giục giã:

**- Trống đã vang rồi... thôi, ta đi chứ
Muôn thuở oai hùng tiếng Trống Mê Linh ...**

Tiếng vọng từ hậu trường :

- Mê Linh ...Mê Linh....Mê Linh...

Lê Chân và Thục Nương chưa kịp điều quân quay trở về lối cũ thì tiếng loa vang:

Tiếng loa:

- Nghe đâynghe đây ...

Dưới ngọn cờ khởi nghĩa của Trưng Trắc và Trưng Nhị, chính nghĩa chói sáng và toàn dân già trẻ gái trai đã đoàn kết, hiệp lực với Hai Bà đứng lên đánh đuổi quân xâm lược, đập tan ách thống trị tham tàn ác độc của quân Tàu, dựng nền tự chủ ấm no cho dân, cho nước. Tướng Tàu là Thái thú Tô Định đã thua. Quân Tàu, lớp chết, lớp bị thương đã dạt nhau chạy trốn về cố quốc. Quân ta đã lấy lại được giang sơn bờ cõi. Dân chúng của 65 thành trì vùng Lĩnh Nam đang hát mừng chiến thắng. Trưng Trắc và Trưng Nhị lên ngôi vua, xưng là Trưng Nữ Vương đóng đô ở huyện Mê Linh và bắt đầu công cuộc dựng xây nền độc lập, ghi dấu ngàn năm trang sử Việt bất khuất oai hùng. Nghe đây ...nghe đây ...

Trưng Trắc và Trưng Nhị trong vương phục màu vàng tay cầm kiếm tiến ra cùng quân lính giữa cờ xí trống phách tung bừng. Hai bà oai hùng đứng bên các nữ tướng Lê Chân, Thục Nương ...Tất cả đồng ca bản Trưng Nữ Vương, nhạc và lời Thẩm Oánh

*Trưng Nữ Vương lau phấn son mưu thù nhà
Mài gươm vang khúc toàn thắng hùng ca
Thu về giang sơn cho lòng uy gái Nam
Bầu trời Á sáng ngời ánh quang*

*Nợ nước phó tay người nhi nữ
Tình riêng cứu nguy cho toàn dân
Một lòng trung trinh son sắt bền
Hát Giang sóng rền*

*Trưng Nữ Vương dày đức cao ơn
Xin ứng linh ban phúc cho giang sơn hoà bình
Trưng Nữ Vương nước non còn đó
Giống Lạc Hồng quyết kiên lòng bồi đắp non sông*

*Hồn quốc gia mờ phai má đào
Nhà Việt lặng buồn, rầu rĩ, sầu đau
Xui lòng nhi nữ mưu phục thù
Mê Linh ngợp trời cờ Việt sắc phôi*

Mang phấn son tô màu sơn hà

**Một lòng vì nước, vì nhà
Cho Việt Nam muôn đời hùng cường
Nhờ ơn đức Trưng Vương**

Một hồi trống vang
Màn hạ

Ghi chú:

1- Lời bài Trưng Nữ Vương viết theo trí nhớ của tác giả, xin thứ lỗi nếu có chữ nào không đúng.

2- Tác giả hoan nghênh mọi phổ biến và trình diễn vở kịch thơ Trống Mê Linh. Yêu cầu không sửa đổi bất cứ chữ hay đoạn nào của vở kịch. Mọi trích dịch xin ghi rõ xuất xứ và tên tác giả.

Ngô Minh Hằng

Hiệu đính và viết xong ngày 8 tháng 2 năm 2013 tức ngày 28 Tết cuối năm Nhâm Thìn.